

# РЕШЕНИЕ

№ 31877

гр. София, 11.08.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в**  
публично заседание на 10.08.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Наталия Ангелова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **9158** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 и чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Делото е образувано по жалба от Е. С., гражданин на А., понастоящем принудително настанен в СДВНЧ - Любимец, чрез адв. Г. от САК, срещу Заповед № 54343з-4827/07.07.2026г. за продължаване на срока на принудителното му настаняване, издадена от директор на Дирекция "Миграция" - МВР.

В жалбата са изложени доводи, , че обжалваната заповед е незаконъсообразна , отнвотно максималната продължителност на настаняването хпо чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО, в обжалваната заповед не били посочени какви конкретни усилия са положени за изпълнението на наложената ПАМ, позовава се на практика на ЕСПЧ - Д. срещу България, както и на Съда на ЕС. Счита, че административният орган не е преценил дали изобщо съществува разумна възможност за извеждане на чужденеца от страната, посочено било, че е налице отказ от съдействие на чужденеца според компетентните органи. Позовава се и на решението по делото Миколенко срещу Е. на ЕСПЧ - относно извода, че извеждането на жалбоподателя било на практика невъзможно, тъй като при всички положения се изисквало неговото съдействие, което не желал да окаже. Адв. Г. извежда доводи и от съображение 16 от преамбюла на Директива 2008/115/ЕО относно принципа за пропорционалност и в тази връзка твърди, че в обжалваната заповед не била извършена преценка с оглед на конкретните обстоятелства по случая, на пропорционлаността на наложгената мярка и нейната необходимост.

С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на оспорената заповед.

Пред съда жалбата се поддържа от оспорващия лично чрез преводач и адв. Г.. В ход по същество и оспорващият и адвокатът претендират основателността на жалбата.

Ответникът - директорът на Дирекция "Миграция" - МВР, чрез юрк. Ч., оспори жалбата изцяло като неоснователна, претендира за законосъобразност на заповедта и иска от съда да отхвърли жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

СГП не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед рег.№4432 ПАМ-116/25.08.2025г. на началник на ГПУ –Ц., за налагане на ПАМ на основание чл.41, т.1 от ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – А.. За обезпечаване на изпълнението на тази заповед е издадена и Заповед рег.№351з-22/09.01.2026г. на началника на РУ - С., с която на основание чл.44, ал 6 и ал. 8 ЗЧРБ, жалбоподателят е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ - Любимец.

По преписката са представени предложение № 5364р-16281/07.07.2026 г. за продължаване на срока за принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци“ към Дирекция „Миграция“ – МВР , приемо-предавателни протоколи, докладни записки.

В хода на административното производство е констатирано, че жалбоподателят е без документ за самоличност и не желае да се завърне доброволно в страната по произход –А.,

Издадена е процесната заповед № 4827/07.07.2026г. на директора на дирекция "Миграция", с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на чужденеца с 6 месеца, считано от 12.07.2026г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход.

В заповедта е налице позоваване на предложение рег. № 5364р-16281/07.07.2026 г. на началник отдел „ПНМ“, дирекция „Миграция“, съставляващо мотиви на оспорения административен акт.

Посочено е, че към момента спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативните мерки, предвидени в чл.44 ал.5 т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ, тъй като в дирекция „Миграция“ не е постъпвала декларация от български гражданин, която да отговаря на изискването на чл.72 ал.5 ППЗЧРБ.В предложението изрично е отбелязано, че е налице опасност чужденецът да се укрие, предвидена като основание в чл.44 ал.6 ЗЧРБ при вземане на по-лека мярка; като пречка да се изпълни ПАМ е отказът на чужденеца да съдейства на компетентните органи. В предложението, органът е обосновал още, че е налице хипотезата „опасност на лицето да се укрие“, предвидена като основание в чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ при прилагане на мярката за принудително настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ, а не на друга по-лека административна мярка. Цитира чл. 3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО, че „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. В тази връзка органът е съобразил и разпоредбата на § 1, т. 4в ДР на ЗЧРБ, че опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка, като в конкретния случай опасността от укриване все още била налице. Изложени са данни, че принудителното извеждане на чужденеца е свързано с издаването на документ за самоличност от посолството на А. в

[населено място], тъй като не притежава такъв, но чужденеца отказвал съдействие да бъде установена самоличността му. Със същия са провеждани и беседи от служители на Дирекция "миграция" с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на страната, но той не желал да се завърне в родината си и отказвал съдействие на компетентните органи за установяване на самоличността му. Също са обсъдени данни за предходно настаняване на оспорвания в СДВНЧ - на дата 26.08.2025г. със Заповед № 4432 ПАМ -117/25.08.2025г. на началника на ГПУ Ц., а след подадена молба за международна закрила,у е предадено на органите на ДАБ, в което производство с Решение № РПЗТ - 63/18.09.2025г. на председателя на ДАБ при МС, бил настанен в помещение от затворен тип, до приключване на производството за международна закрила.

Според предложението, на 02.04.2026г. била проведена поредна беседа с чужденеца относно доброволното му завръщане, но чужденецът отказал. В докладна записка от 26.06.2026г. също била проведена беседа и са му разяснени възможностите за прилагане на по-лека мярка, но чуждият гражданин заявил, че не притежавал паспорт, който да остави залог не притежавал и парични средства. В тази докладна записка също е посочено, че чужденецът е незаконно пребиваващ в страната, нямащо производство по Закона за убежището и бежанците или друго производство по ЗЧРБ. Направен е извод, че чужденецът не е заявил нови факти и обстоятелства, от които да е видно, че принудителното настаняване може да бъде заменено с друга по-лека мярка.

По преписката е представено и Решение № 5619/09.12.2025г. на председателя на ДАБ, с което е постановен отказ да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението връчено на дата 16.12.2025г., няма изложени от страна на чужденеца - в това число с жалбата до тук, че е производство по ЗУБ.

Оспорената по делото заповед е издадена при условията на заместване на титуляра - видно от Заповед № 5364з-4741/25.06.2026г. на директора на ДИРЕКЦИЯ "МИГРАЦИЯ, ЗА ПЕРИОДА ОТ 26.06.2026Г. ДО 10.07.2026Г. Е ОПРЕДЕЛЕН НИКОЛАЙ ИВАНОВ НИКОЛОВ ЗА ЗАМЕСТНИК НА ТИТУЛЯРА НА ДЪЛЖНОСТТА, В ТОЗИ ПЕРИОД Е ИЗДАДЕНА И ОСПОРЕНАТА ПО ДЕЛОТО ЗАПОВЕД.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Обжалването на процесната заповед е в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 44, ал. 8, изр. четвърто вр. чл. 46а, ал. 1 и 2 ЗЧРБ, от лице, за което същият е неблагоприятен поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество - жалбата е неоснователна, по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган - директорът на дирекция „Миграция“, съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ при условията на заместване поради отпусък.

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на АПК. Безспорно е по делото, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, който няма законово основание, на което да пребивава на територията на страната. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ „връщане до страна на произход“ по чл. 39, ал.1, т. 2 ЗЧРБ, но и с оглед наличната опасност от укриване и предвид отказа на лицето да съдейства на компетентните органи за прилагането на същата ПАМ, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ въз основа на заповед за продължаване на принудително настаняване. Неоснователни са

в тази връзка доводите за наличие на нарушение на административно производствените правила. От приложената по делото преписка и докладни записки се установява, че с чужденеца са проведени беседи с цел да се завърне доброволно в страната по произход.

Проведена е също така беседа във връзка със започване на административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, като е уведомен и за възможностите по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Приложената понастоящем мярка освен това е по изключение при алтернативните предпоставките в чл. 44, ал. 8, изр. трето ЗЧРБ – лицето отказва да съдейства пред компетентните органи.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон. Разпоредбата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115 относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки /Директивата/. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1./ липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2./ забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Националният законодател в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

Наред с горното, съгласно решение на СЕС от 5 юни 2014 г., М., С-146/14 PPU, EU: С: 2014: 1320, „всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материално правните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане" – точка 61. Това изискване е във връзка с разпоредбата на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, в която регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по пар. 1, задържането престава да бъде оправдано и лицето следва да бъде освободено.

Горното налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1./ опасност от укриване или 2./ гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3./ дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

В случая, органът правилно с оглед на събраните доказателства, се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15, § 1 Директива 2008/115 – „опасност лицето да се укрие“. Легално определение на понятието „опасност от укриване“ е дадено в т. 7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според понятието, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Законодателят, е посочил неизчерпателно факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. В случая, такава опасност съществува с оглед установеното, че чужденецът не притежава документ за самоличност, отказва доброволно връщане и съдействие за установяване на самоличността му

пред посолството на А. за издаване на документ за пътуване, няма паспорт и средства за издръжка.

Приетите по делото доказателства, включително отказа да съдейства на компетентните органи и липсата на парични средства, обуславят извод, че по отношение на чужденеца не може да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, тъй като цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в предложението по оспорения акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки.

В случая, правилно органът е приел, че чужденецът няма адрес на пребиваване в страната и няма доказани средства за издръжка. В съдебно производство не са представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства, отговарящи на нормативно установения минимум. Лицето не е разполагало с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в Правилника за прилагане на ЗЧРБ, както и липсват доказателства за финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Както се посочи, според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Поради това оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца.

Въз основа на приетите по делото доказателства според настоящия съдебен състав съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция „Миграция“ действия, както и не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

В случая, не е налице противоречие на оспорената заповед и с целта на закона. Изложените факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална. Целта на ЗЧРБ е спазена при прилагане на установения от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ на чужденци /съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България.

Между Европейския съюз и А. е подписано **Споразумение за сътрудничество за партньорство и развитие между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Ислямска република А., от**

**друга страна, Обн. Л ОВ. бр.67 от 14 март 201, в коет осе съдържа р член 28, пар. 4 , със следното съдържание :** "4. Страните се споразумяват да сключат, при поискване от една от страните, споразумение, уреждащо конкретните задължения за обратно приемане, включително разпоредби относно гражданите на други държави и лицата без гражданство.". **По правото на ЕС и в националното право, в хипотеза като процесната е предвидено издаването на Европейски пътен документ при обсъждаността, относими към оспорващия по едлото.**

Така съгласно чл. 41а. ЗЧРБ, на чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 41 може да му бъде издаден Европейски пътен документ за връщане съгласно изискванията на Регламент (ЕС) 2016/1953 на Европейския парламент и на Съвета от 26 октомври 2016 г. за утвърждаване на Европейски пътен документ за връщането на незаконно пребиваващи граждани на трети държави и за отмяна на Препоръката на Съвета от 30 ноември 1994 г. и по ред, определен с правилника за прилагане на закона. От своя страна, в чл. 74а. от ППЗЧРБ е предвидено, че когато незаконно пребиваващ чужденец не може да бъде снабден с документ по чл. 74, ал. 1 и трябва да бъде изпълнена принудителната административна мярка по чл. 41 от ЗЧРБ, органите на дирекция "Миграция" могат да издадат Европейски пътен документ за връщане съгласно изискванията на Регламент (ЕС) 2016/1953 на Европейския парламент и на Съвета от 26 октомври 2016 г. за утвърждаване на Европейски пътен документ за връщането на незаконно пребиваващи граждани на трети държави и за отмяна на Препоръката на Съвета от 30 ноември 1994 г. (ОВ, L 311/13 от 17 ноември 2016 г.). Органите на ГДГП издават Европейски пътен документ при наличие на споразумение за обратно приемане. Според ал. 2 на чл. 74 ППЗЧРБ, документът по ал. 1 може да бъде издаден само в случай че е признат от държавата, в която ще бъде върнат чужденецът.

Следователно, доколкото не е изключено споразумение за обратно приемане между ЕС и А. заобратно приемане, не може да бъде изключена възможността за издаване на пътен документ на оспорващия и принудителното му връщане в А.. Предвид разгледаната правна уредба, не може да бъде изключена възможността за връщане на чужденеца в А.. Обратно, недопустимо е собственото му незаконно поведение да му дава привилегия да остане на територията на държава членка.

С оглед гореизложеното оспорената заповед е законосъобразно издадена, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Мотивиран от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 12 състав:

### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Е. С., гражданин на А., понастоящем принудително настанен в СДВНЧ - Любимец, чрез адв. Г. от САК, срещу Заповед № 54343з-4827/07.07.2026г. за продължаване на срока на принудителното му настаняване, издадена от директор на Дирекция "Миграция" - МВР.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ